

Ægteskabslovene.

Folketingets Udvalgs- ketænkning.

Mandag den 19. Januar kom den ventede Betænkning fra Folketingets Udvalg angaaende Forslaget til den nye Ægteskabslov.

Udvalget med Undtagelse af Højesteretssagfører *Harboe* har i det hele og store sluttet sig til det foreliggende Lovforslag. Paa enkelte, ikke uvæsentlige Punkter, er man dog afvejet derfra; overfor disse Punkter staar Udvalget i nogle Tilfælde samlet, i andre Tilfælde delt i et Flertal og forskellige Mindretal.

Vi omtaler nedenstaaende de forskellige Ændringer:

De smittefarlige Kønssygdomme.

Der har været nogen Uenighed om, hvorvidt man skulde bibeholde Bestemmelsen om, at Folk, forinden de indgaa Ægteskab, som en Betingelse herfor gensidig skal erklære, at de ikke lider af smittefarlig Kønssygdom, men efter Forhandling med Lægerne og Dermatologerne har man besluttet sig til at opretholde Paragrafen. Endvidere stilles følgende Ændringsforslag, som siges at være betydningsfuldt:

„Den, der lider af Kønssygdom, der endnu frembyder Smittefare, eller af Epilepsi, maa ikke indgaa Ægteskab, uden at den anden Part er gjort bekendt med Sygdommen, og begge Parter af en Læge har faaet mundtlig Vejledning om Farerne ved Sygdommen.“

I Tilslutning hertil er man med Hensyn til Lysning enedes om følgende Opfattelse. Man har sondret mellem tre Tilfælde: 1) Hvis den, der ønsker at indgaa Ægteskab, ikke lider af nogen Kønssygdom, skal han afgive skriftlig Erklæring paa Tro og Love herom, 2) i modsat Fald skal han enten fremlægge en indenfor de sidste 14 Dage afgiven Lægeerklæring om, at Fare for Smitte er højst usandsynlig, eller 3) saafremt saadan Lægeerklæring ikke kan afgives, godtgøre, at den anden Part er gjort bekendt med Sygdommen, og at begge Parter af en Læge har faaet mundtlig Vejledning om Farerne ved denne.

Denne Ordning har Lægerne anset for at være den bedste.

Indgaaelse af Ægteskab. Den tvungne eller den frivillige Ordning.

Om Formen for Ægteskabsstiftelsen er der stor Uenighed. Der foreligger 3 Rækker af Ændringsforslag.

Flertallet (Alfred Christensen, Johs. Fog-Petersen, Friis-Skotte, A. I. Hansen, Jessen, Kammersgaard, Helga Larsen og Elna Munch) har med Glæde set, at det foreliggende Lovforslag indfører almindelig borgerlig Ægteforening, idet den fakultative sammenblander det kirkelige og det borgerlige. Man henviser til Sønderjylland, hvor man i lang Tid har haft tvungen borgerlig Ægteskabsstiftelse.

Et Mindretal (Kirk, Kvist, N. Johan Laursen og S. C. Nørgaard) henholder sig til Familieretskommissionens Forslag om, at Giftermaal efter Brudefolkens Valg kan indgaaes enten hos Giftefogden eller ved kirkelig Vielse.

Mindretallet bemærker bl. a.:

„Alle, der ønsker det, skal have Ret til at indgaa Ægteskab hos Giftefogden uanset deres Forhold til Folkekirken, men det maa paa den anden Side erkendes, at der i kirkelige Kredse er en saadan Uvilje mod det tvungne borgerlige Giftermaal, hvad de indkomne Udtalelser fra 1181 Menighedsraad tilstrækkelig vidner om, at man ikke finder det rigtigt at paatvinge vort Folk en Form for Giftermaals Indgaaelse, som deis Flertal ikke ønsker. Hensynet til Sønderjyllands Genforening, som Flertallet paa beraaber sig, svækkes stærkt ved, at den der gældende Ordning blev indført af Prøjsen uden noget Ønske fra den erobrede Befolknings Side.“

Hr. *Mølgaard-Nielsen* bemærker for egen Regning, at han finder det rigtigst ved Ægteforening, at en Adskillelse finder Sted mellem det kirkelige og det borgerlige, men under saa frie og lette Former som muligt.

Venstres Bemærkninger.

Venstres Udvalgsmedlemmer foreslaar, at Prgf. 44 om Underholdspligten udgaar. Man anser det for ubilligt mod Hustruen, at der ikke i den foreliggende Sammenhæng tages Hensyn til det Tilskud til Underholdet, som hun i Form af personligt Arbejde har ydet, men dernæst maa Mindretallet mene, at den foreslaaede Regel, der alene tager Sigte paa Ægtefæller, som samlever med hinanden, er overflødig og vanskelig vil kunne tænkes anvendt. Mindretallet finder, at Paragraffen i en særlig iøjenspringende Grad vil være Udtryk for et Retsforhold mellem Ægtefæller, som vanskeligt lader sig forlige med den

Interessesamhørighed, som Ægteskabet ifølge sit inderste Væsen forudsætter.

Prgf. 67 om at værne Hustruen mod ubetimelige Dispositioner over Hjemmet foreslaas affattet saaledes:

„Overfor andre Trediemænd kan Retshandelen kun erholdes omstødt, saafremt den Ægtefælle, hvis Samtykke var fornødent, forinden dens Afslutning har ladet tingløse Erklæring om, at Reglerne i nærværende Paragraf er anvendelige ved Raaden over Ejendommen. Overøvrigheden kan efter Klage fra den Ægtefælle, til hvis Gifteejede Ejendommen hører, paabyde, at Erklæringen skal udslettes af Pantebogen, og fornyet Læsning kan derefter kun ske med Overøvrighedens Samtykke.“

Separationstiden foreslaas forlængt fra 1 til 1½ Aar og fra 2 til 3 Aar, henholdsvis, naar de paagældende er enige om Skilsmisse eller den ene ønsker Skilsmissen fastslaaet ved Dom.

Endvidere ønsker man at opretholde den gejstlige Mægling.

Fru Mathilde Hauschultz

slutter sig til Venstres Krav om den frivillige Form for Ægteskabsindstiftelse. Fruen, der paa flere afgørende Punkter iøvrigt har maattet indtage et fra Flertallet afvigende Standpunkt, bemærker bl. a.:

Mindretallets Bestræbelser indenfor Udvalget er iøvrigt gaaede ud paa at skabe sunde og praktiske Lovregler, navnlig hvor det gjaldt Spørgsmaalet om Kvinder og Børn, idet man for Kvindens Vedkommende ikke har lagt Vægten paa den teoretiske Ligestilling med Manden i Erkendelse af, at det i Almindelighed er Manden, der forsørger Hustru og Børn, mens Hustruens Arbejde ligger indenfor Hjemmets Vægge; men man har søgt at give Regler, der er tilpassede efter det praktiske, daglige Liv, og som tager Sigte paa at værne og beskytte Kvinden, hvor hun maatte have Beskyttelsesbehov.

For en enkelt Paragrafs Vedkommende, nemlig § 120, der i Lovforslaget er affattet saaledes, at den fraskilte Ægtefælle — i de overvejende Tilfælde Hustruen — i Almindelighed ikke, men kun hvor særlige Grunde taler derfor, kan faa tilkendt Underholdsbidrag, har en Del af Udvalgets Medlemmer sluttet sig til Mindretallets Anskuelse og stillet et Ændringsforslag, der i Realiteten falder sammen med den af Mindretallet under